

மானிடவியலும் பின்நவீனத்துவமும்

பெ.தமிழ் ஒளி*

கட்டுரைச்சுருக்கம்: பின்நவீனத்துவப் பார்வை அல்லது சிந்தனை இலக்கியத் திறனாய்வுகளில் தொடங்கி, கட்டிடக் கலை, நாடகம், ஓவியம், இசை, சினிமா எனத் தொடர்ந்து பிறகு சமூக அறிவியல் கல்விப்புலங்களிலும் அதன் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பின்நவீனத்துவத்தின் மையக்கூறுகளில் முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்படுவது, நவீன அறிவியல், தொழில் நுட்பப் பயன்பாடு குறித்து வைக்கப்படும் விமர்சனப் பார்வை. பின்நவீனத்துவப் பார்வை மானிடவியலின் முக்கிய கருத்தாக்கங்களான சமூகம், பண்பாடு, பண்பாட்டுப் பன்மையம், பாலினம், குறித்த புரிதல்களுக்கு, அவற்றோடு அதிகாரம், பன்மையம், மொழி சார்ந்த கருத்தாக்கங்களை இணைத்துப் புதிய விளக்கங்களை அளிக்கிறது. மேற்கத்திய கருத்தாக்கங்களையும், கோட்பாடுகளையும் பயன்படுத்துவதை மறுபரிசீலனைக்குட்படுத்துகிறது. கீழைத்தேய மற்றும் அகத்தார் கருத்தாக்கங்களை பயன்படுத்தி சமூகப் பண்பாடுகளை ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என அறிவுறுத்துகிறது. பின்நவீனத்துவம் பலபுதியகளஆய்வுஅணுகுமுறைகள், நுட்பங்கள் குறித்துப் பேசுகிறது. பின்நவீனத்துவ திறனாய்வு, மானிடவியல் - அறிவாய்வியலில் அடுத்த கட்ட நகர்வு எனவும், மேலும் இது மானிடவியலில் ஒரு புதிய சொல்லாடலை உருவாக்குவதற்கான நம்பிக்கையினையும் அளிக்கிறது.

தொடக்கவுரை

பின்நவீனத்துவப் பார்வை அல்லது சிந்தனையின் தொடக்கம் 1950 களில் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன்பு இருந்த மேம்பட்ட காலச்சூழலுக்கான நினைவேக்கமாக இலக்கியத் திறனாய்வுகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது, இதைத் தொடர்ந்து 1960 களில் ஒரு இயக்கமாக வளர்ச்சி பெற்றது. அன்றைய காலகட்டத்தில் நவீனத்துவச் சிந்தனை அதன் சுயம், வளர்ச்சிப் பாதை இவற்றிலிருந்து தடம் புரண்டு அமெரிக்கா, அப்போதிருந்த சோவியத் முகாம்களுக்கிடையே நிலவிய பனிப்போர், கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஆகியவற்றிற்கு ஒரு கருத்தாயுதக் கிடங்காக மாற்றப்பட்டது. இந்தச் சூழலில் அமெரிக்காவில் பின்நவீனத்துவப் பார்வை ஒரு கலகக் குரலாக வெளிப்பட்டது. அடுத்தப் பத்தாண்டுகளில் இலக்கியம் தாண்டி மேலும் விரிவடைந்து அதன் தாக்கத்தினை பிற துறைகளான

* சமூக மானிடவியலாளர், மின்னஞ்சல்: Thamizoli@hotmail.com

கட்டிடக் கலை, நாடகம், ஓவியம், இசை, சினிமா, சமூக அறிவியல் கல்விப்புலங்கள் ஆகியவற்றில் ஏற்படுத்தியது (ஹெசென் - Hayssen, 1990).

அடிப்படையில் நவீனத்துவத்திற்கு (Modernism) ஒரு எதிர்சிந்தனைப்போக்காக அமைந்த பின்நவீனத்துவம் (Postmodernism) பற்றிப் பேச நவீனத்துவம் குறித்த அறிதல் அவசியம். நவீனத்துவ சிந்தனை, நவீன யுகம் என்பது நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பும், மதக்கட்டளைகளின் அடிப்படையிலான மதவாழ்க்கை முறையும் சிதைவுற்று, தொழில்மயமாதல், நகரமயமாதல், பகுத்தறிவுச் சிந்தனையின் அடிப்படையில் வாழ்க்கையின் நடைமுறைச் செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. அதோடு பொருளாதார வேறுபாடுகளும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் கொண்ட புதிய சமூகம் உருவாதல், இவற்றோடு அறிவும் மேலோங்கி இருந்த அச்சுழலும்/காலமும் புத்தொளி காலமாகக் (Age of enlightenment) கருதப்பட்டது. உலகின் புறநிலையைச் சார்ந்த பௌதீக, மற்றும் சமூக நிலைமைகள் குறித்த அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளும், இவற்றோடு தொடர்பு கொண்ட பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும், தீர்வுகளும் உலகம் முழுமைக்கும் (universal) பொருந்தும் என்கிற நம்பிக்கையும் இருந்தது.

இப்புதிய சூழலின் தொடர்ச்சியாக உலகப் பொருளாதாரத்தில் நிகழ்ந்த மிகப் பெரும் மாற்றமான பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் வளர்ச்சி, உலக அரசியலில் ஏற்பட்ட அரசு, அரசதிகார மாற்றங்கள், தகவல் தொழில்நுட்பத் துறையில் நிகழ்ந்த அதிவேக வளர்ச்சி, ஊடகங்கள் சமூகங்களில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள், நுகர்விய கலாச்சாரம் ஆகியவற்றால் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட தாக்கம் என இவையனைத்தும் அன்றைய சிந்தனைப் போக்கில் பின்நவீனத்துவம் என்கிற திருப்பம் நிகழ வழிவகுத்தது.

பின்நவீனத்துவத்தின் மையக்கூறுகளில் முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்படுவது, நவீன அறிவியல், தொழில் நுட்பப் பயன்பாடு குறித்து வைக்கப்படும் விமர்சனப் பார்வை. அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளும், தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியும் மனித சமூகத்திற்கு பெருவாரியான நன்மைகளை அளித்திருக்கிறபோதிலும் அதோடு இயற்கைப் பேரழிவினையும், இப்புவி யிலிருந்து மனிதகுலம்

அழிந்து போகும் அளவிற்கு அணுகுண்டு கண்டுபிடிப்பு போன்ற பேராபத்தினை விளைவிக்கும் சூழலையும் உருவாக்கியது. இவற்றோடு 'நவீனத்துவம்' என்கிற கருத்தியல் காலனிய உருவாக்கம், காலனி ஆட்சியாளர்கள், காலனி நாடுகள் என உலக அளவில் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், அதிகார மேலாதிக்க மையங்களையும் உருவாக்குவதற்கான கருவியாகவும் பயன்பட்டது. அறிவியல், தொழில் நுட்பத்தின் வரலாறு என்பது, வளர்ச்சி, முன்னேற்றம், மேம்பாடு போன்றவற்றை நோக்கிய ஒரு வரலாறாகவே காண்பிக்கப்படுகிறது அல்லது கட்டமைக்கப்படுகிறது. ஆனால் உண்மையில் அறிவும், அதிகாரமும் சேர்ந்த, அதிகாரத்திற்கும், மேலாதிக்கத்திற்கும் சாதகமான ஒரு கட்டமைப்பாக அறிவியலையும், தொழில் நுட்பத்தையும் உருவாக்கவே அறிவியலாளர்கள் தயார் செய்யப்படுகிறார்கள். பூக்கோ (Foucault 1980) என்கிற பிரெஞ்சு பின்நவீனத்துவவாதி “அதிகாரமும், அறிவும் பிரிக்க முடியாதது, ஒன்றுடன் ஒன்றாக இருப்பது” என்கிற கருத்தினை முன்வைக்கிறார். அறிவு என்பது அதிகாரத்தைச் சேர்ந்திராத புறவயமான ஒன்று அல்ல, மாறாக அறிவு உருவாக்கப்படுவதே அதிகார அமைப்புகள் சமூகத்தினை தன் வலிமையான கட்டுப்பாட்டில் வைக்கத்தான் என்கிறார்.

ஏற்கனேவே ஏற்படையதான அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நவீனத்துவப் பார்வைகள், அனுமானங்கள், கோட்பாடுகளை பின்நவீனத்துவத் திறனாய்வுகள் தீவிர விமர்சனத்திற்குட்படுத்தின அல்லது நிராகரித்தன.

மானிடவியலில் பின் நவீனத்துவத்தின் தாக்கம்

மானிடவியல் பண்பாடு குறித்த வரையறையில் பின்கண்ட இரண்டு கருத்துக்களை முன்வைக்கிறது:

ஒன்று, ஒரு பண்பாடு என்பது தனித்துவமானது, அது உள்ளடக்கியிருக்கும் பண்பாட்டுக் கூறுகளை, அவற்றிக்கிடையிலான ஒழுங்கமைவினை விளக்கி, அதனடிப்படையில் அப்பண்பாட்டினை ஒற்றைத்தன்மையானது (homogenous) என்று விளக்கவுரை எழுதுவது.

மற்றொன்று இவ்வாறு இருக்கும் வெவ்வேறு பண்பாடுகளுக்கிடையே நிலவும் வேறுபாடுகள், ஒற்றுமைகள், தனித்தன்மைகளை விளக்கி, அதன் மூலம் மனித சமூகத்தில் நிலவும் பண்பாட்டுப் பன்மையத்தினை (cultural diversity) ஆய்வு செய்து விளக்குவது.

ஒரு சமூகத்தின் பண்பாடு, மரபு என்பது ஒற்றைத்தன்மையானது, சமூகத்தின் செயல்பாடுகள், அச் செயல்பாடுகளுக்கான அர்த்தங்கள் ஆகியன அம்மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை, அவர்கள் அனைவராலும் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகிறது என்கிற கருத்துடன் ஒத்தியைந்த மானிடவியலாளர்களால் அச் சமூகத்திற்கான இனவரைவியல் எழுதப்படுகிறது. மேலும் இதுபோன்ற தனித்துவம் வாய்ந்த வெவ்வேறு பண்பாடுகளை, பண்பாட்டுப் பன்மையத்தினை மானிடவியல் ஆய்வு செய்கிறது, போற்றுகிறது, கொண்டாடுகிறது; மேலும் பிரகடனப்படுத்துகிறது. இக்கருத்தினை வலியுறுத்தி அமெரிக்கப் பெண் மானிடவியலாளரான ருத் பெனடிக்ட் (Ruth Benedict) பின்கண்டவாறு கூறுகிறார்: “மானிடவியலின் முக்கிய நோக்கமே இவ்வுலகினை மனித இனத்தில் நிலவும் வேறுபாடுகளுக்குகான ஒரு பாதுகாப்பான இடமாக உருவாக்குவதுதான்”. இன்று நிலவும், உலகமயமாக்கக் குழுவில் உலக, பிராந்திய, தேசிய அளவில் உள்ள மேலாதிக்க பண்பாடுகள் மிக வேகமாகப் பரவி உள்ளூர் பண்பாடுகளை, அவற்றின் மரபான பண்பாட்டுக்கூறுகளை அழிக்கும் நிலை இருப்பதால் இக்கருத்தை ஆய்வாளர்கள் தீவிரமாக வலியுறுத்த வேண்டியிருக்கிறது.

அமெரிக்காவில் 1960 களில் பின்நவீனத்துவக் கருத்துக்கள் ஊடுருவத் தொடங்கி, பிறகு தொடர்ந்து 1980 களில் பின்நவீனத்துவப் பார்வை மானிடவியலில் ஒரு மாற்றத்திற்கான உந்துதலாகத் மாறியது. காலப்போக்கில் மானிடவியலின் முக்கிய கருத்தாக்கங்களான சமூகம், பண்பாடு, பண்பாட்டுப் பன்மையம், பாலினம், குறித்த புரிதல்களுக்கு, அவற்றோடு அதிகாரம், பன்மையம், மொழி சார்ந்த கருத்தாக்கங்களை இணைத்துப் புதிய விளக்கங்களை அளித்தது. மேலும் ஒரு சமூகப் பண்பாட்டினை ஒற்றைத்தன்மையாய்க் காணும் மரபான மானிடவியல் வரையறையைக் கேள்விக்குட்படுத்துகிறது. பின்நவீனத்துவம் பெரும் சொல்லாடல்களை (grand narratives)

நிராகரித்து ஒற்றைத்தன்மை அணுகுமுறைக்கு மாற்றாக வட்டாரச் சொல்லாடல்களின் முக்கியத்துவம் பற்றியும், ஒரு சமூகப் பண்பாட்டிற்குள் நிலவும் பன்மைத்துவம் பேசுகிறது. ஒரு சமூகப் பண்பாட்டினை ஒற்றைத்தன்மையுடன் காணும் அணுகுமுறையானது, அச்சமூகத்தினை, குறைத்து அல்லது சுருக்கி பொருள்படுத்துகிறது. மேலும் ஒரு பண்பாட்டின் அகஒழுங்கமைவு என நிறுவ முயல்வதன் வாயிலாக அங்கு நிலவும் வேறுபாடுகளைப் புறக்கணிக்கவும் செய்கிறது.

மேலும் பின் நவீனத்துவம், ஒரு பண்பாட்டின் செயல்பாடுகளை, சமூக நிகழ்வுகளைப் புதிய அணுகுமுறையில் காண வலியுறுத்துகிறது. பின்நவீனத்துவவாதிகள் ஒரு சமூகப்பண்பாட்டின் எல்லைகள், பன்மையங்கள் குறித்து அதிதீவிர நிலைப்பாடுகள் கொண்டிருந்தனர், வெவ்வேறு சமூக பண்பாடுகளுக்கிடையே நிலவும் எல்லைகள் உடைகிறது என்கின்றனர். அதுபோலவே ஒரே பண்பாட்டிற்குள்ளும் ஏற்படும் உடைப்புகளால் வேற்றுமைகளும், பன்மைகளும் தோன்றி பன்மைத்துவச் சூழல் உருவாகிறது என்கின்றனர். ஒரு சமூகப்பண்பாட்டின் உண்மைநிலை (reality) என்பதே பன்மையமானது, பல உட்பிரிவுகளாக (உள்ளூர்/வட்டாரத் தன்மைகளுடன்) இருப்பதே என எழுதினர். இதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் ரெசால்டோ (Rosaldo 1989) பின்கண்டவாறு கூறுகிறார்,

“ஒரு சமூகத்தின் பண்பாடு என்பது சுருக்கமாக அனைவராலும் பகிர்ந்துகொள்ளக்கூடிய நடைமுறைகள் என ஒப்புக்கொள்வதினால் என்ன நடக்கிறது எனில், அப்பண்பாட்டிற்குள் வேறுபடும் அல்லது முரண்படும் செயல்பாடுகள், மற்றும் சமூக நடைமுறையில் ஒரு சமூகத்தில் வேறுபாடுகளை உருவாக்கும் காரணிகளான வயது, மரபான தொழில், வர்க்கம் மற்றும் பாலினம் போன்றவற்றால் அவற்றிற்குள் வேறுபடும் பண்பாட்டு அர்த்தங்கள், அல்லது எதிர்நிலை அர்த்தங்கள் ஆகியன மிகவும் தெளிவாக விதிவிலக்குகள் என்று சொல்லப்பட்டு ஒதுக்கப்படுகின்றன”.

ஆனால் மாறாக அவைகள் முக்கியமாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டிய பகுதிகளாகும். சமூகப் பண்பாடுகள் பன்மையமானவை என்பதைத் தாண்டி, ஒரே சமூகப் பண்பாட்டிற்குள் இருக்கும்

பன்மைத்துவத்தினையும் (உட்குழுக்கள்) அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஒரே பண்பாட்டில் இருக்கும் பன்மைத்துவக் குரல்களை அடையாளம் கண்டு அவற்றுள் இருக்கும் முரண்பாடுகள் குறித்தும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அதிகாரமற்ற விளிம்பு நிலைக்குழுக்கள், அவற்றின் குரல்கள் எதிர்கொண்ட சவால்கள், மௌனிக்கப்பட்டது ஏன் என்பது குறித்தும் பேச வேண்டும். பின்நவீனத்துவம் குறித்து ஜேம்சன் (Jamson 1991) கூறுகையில் தற்காலத் சூழலில் பல்வேறு வகைகளில் நிலவும் சமூகப்பண்பாட்டு மேலாதிக்கம் குறித்து மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைப்பதற்கு ஒரு சிறந்த கருத்தியல் என்கிறார்.

மையம் – விளிம்பு என இருமைப் பார்வை

பின்நவீனத்துவம் மேட்டுக்குடி, அடித்தட்டு மக்கள், உயர்குடிப் பண்பாடு, வெகு ஜன பண்பாடு, போன்ற நவீனத்துவம் உருவாக்கிய கருத்தாக்கங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்துகிறது. இதன் விளைவாக சமூகத்தில் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் உயர்குடியினருக்கும், பிற கீழ்நிலையிலுள்ள சமூகப் பிரிவினருக்கும் இடையே நிலவிய உறவு பேசு பொருளாகிறது, ஆய்வுக்குள்ளாகிறது, இந்த கீழ்நிலை, ‘மற்றைமை’ அல்லது ‘பிற’ (others) என்கிற வகைமையில் சிறுபான்மையினர், பெண்கள், பொருளாதாரத்தில் நலிவடைந்தோர் போன்றோர் இடம்பெறுகின்றனர். வழக்கமாக மானிடவியல், இனவரைவியல் ஆய்வுகளில் ‘மற்றைமை’ வகையினரைத் தவிர்ப்பதைப் பிரச்சனையாக்குகிறது, மேலும் அதை அதிகாரம், அதிகார அமைப்புகள் பற்றிய அறிவாய்வியல் (epistemology) கருத்தாக்கத்துடன் பொருத்துகிறது (Mutman 2006). இது மையம் – விளிம்பு என்கிற இருமை வகைப்பாட்டிற்கு அடித்தளமிட்டது. மையம், விளிம்பு என்கிற இருமையில் அதிகாரம் கொண்ட மையம், அதிகாரமற்ற விளிம்பு நிலை என்பதால் பின்நவீனத்துவம் ‘மையமின்மை’ (decentredness) அல்லது மையமழிப்புப் பற்றி பேசுவது அவசியம் என்கிறது. பின்நவீனத்துவம் பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளில் ‘மையமின்மை’ யின் உருவாக்கம் குறித்துப் பேசுகையில், மையம் – விளிம்பு என்ற இந்த இருமையில் அதிகாரம் கொண்ட மையம், அதிகாரமற்ற விளிம்பு நிலை, இதில் மையம் மேலோங்கி நிற்கும் விளிம்பு மறைக்கப்படும் அல்லது

மௌனிக்கப்படும். விளிம்பினை அதிகாரப்படுத்துவத்தின் மூலம் அதை மையம் நோக்கி நர்த்தலாம், இது மையத்தின் விளிம்பினை நோக்கிய நகர்விற்கு வழிவகுக்கும்.

இங்கே மையம் - விளிம்பு, மையமளித்தல், மையமின்மை இவற்றை விளக்க தமிழ்ச் சூழலிருந்து இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளைக் காண்போம்:

தமிழில் சமயம் குறித்த சொல்லாடலில் - சிறு தெய்வம், கிராம தேவதைகள், கிராம தெய்வம் என்பது ஒரு வகைமையாகவும் இன்னொரு வகைமையாக பெருந்தெய்வங்கள் என்கிற படிநிலை கொண்ட இருமை வகைப்பாடு பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது மையம் - விளிம்பு பார்வையின் விளைவாகும், இதன் பொருள், மையம் என்பது மட்டுமே முக்கியம், 'மையம்' தவிர்த்து 'மற்றவை' எல்லாம் கவனம் பெறாமல் புறந்தள்ளப்படும். இதில் 'மற்றைமை' விளிம்பு நிலை என்கிற பொருளில் புரிந்து கொள்ளவும், மையமே மேலானது என்று நிர்பந்திக்கிற உளவியல் உள்ளடங்கியிருக்கிறது. பொதுப்புழக்கத்திலும், ஆய்வுக்கட்டுரைகளிலும் இவ்வாறு பயன்படுத்தப்படும் மொழிப்பிரயோகத்தின் பின்னுள்ள உளவியலை பின் நவீனத்துவம் கட்டவிழ்க்க முயல்கிறது. மேலும் சமூகப்பண்பாட்டின் உண்மை நிலை என்பதைக் கட்டமைப்பதில் கையாளும் மொழியின் முக்கியப் பங்கினை வலியுறுத்துகிறது. எனவே இதற்கு மாற்றாக 'சிறு' மற்றும் 'பெரு' முன்னொட்டுகளைத் தவிர்த்து நாட்டார் தெய்வங்கள் என்றும் சமஸ்கிருத தெய்வங்கள் என்று படிநிலை மறுத்த, ஏற்றத் தாழ்வு மறுத்த வகைப்பாட்டினை முன்வைக்கிறது.

அடுத்த எடுத்துக்காட்டு, சென்னையில் மார்கழியில் இசைவிழா என்றால் அது கர்நாடக சாஸ்திரீய சங்கீதத்திற்கு (டிசம்பர் சீசன்) மட்டும்தான். அதுதான் மைய இசை, இசை என்றால் அங்கிருந்துதான் ஒலிக்கும் என்பதால், சாதாரண மக்களின்பிற இசை வகைமைகள் விளிம்பில் மறைந்து போகும். சாதாரண மக்களின் இசை வகைமைகளுக்கு மார்கழி இசையில் இடமில்லை. மையம் என்பது மேலாதிக்கம்தான், இது பன்மைய இசை வடிவங்களை மறுதலிக்கும் அல்லது புறக்கணிக்கும். சென்னையில் அதே டிசம்பர் சீசனில் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக 'மார்கழியில் மக்களிசை' நிகழ்வு திறந்த

வெளியில் ஆயிரக்கணக்கானோர் பங்கேற்புடன் நடைபெறுகிறது (சபாக்களில், மூடிய அரங்குகளில் அல்ல), சாதாரண மனிதர்கள் வாசிக்கும், பங்கேற்கும் பல வகையான இசைவடிவங்கள் ஆரவாரமாய் ஒலிக்கிறது, பாட்டும், இசையும், நடனமும் சேர்ந்த நிகழ்வாய் நடைபெறுகிறது. விளிம்பு நிலை வடிவங்கள், மையம் நோக்கி நகர்கையில், மையம் - விளிம்பு என்கிற இருமை கலைந்து 'மையமின்மை' என்கிற சூழல் உருவாகிறது. டிசம்பர் 2025 மார்கழி மக்களிசையில் கர்நாடக இசைக்கலைஞர் டி. எம். கிருஷ்ணா கலந்து பேசியபோது, மக்களோடு தான் இசை, மக்களிடமிருந்து விலகிய இசை இல்லை, இங்கே சாதி என்பது இசைக்கருவிக்கும் இருக்கிறது, கலைக்கும் இருக்கிறது இதை உடைக்க வேண்டும், எல்லா மக்களுக்குமான இசைக்கான மாதமாக இந்த மார்கழி இருக்க வேண்டும் என்றார். இறுதியில் கர்நாடக இசை வடிவில் 'புறம்போக்கு' (இது அரசின் வருவாய்த்துறை பதிவேடுகளில் நில வகைமை குறித்த சட்டபூர்வமான சொல்லாக பயன்பாட்டில் இருப்பினும், பொதுத்தளத்தில் தினசரி வாழ்வில் ஒரு வசவு சொல்லாக 'எதற்கும் பயனற்றவன்' என்கிற பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது) என்ற மரபான கர்நாடக இசைக்கு அதன் மரபுக்கு பொருந்தாத பொருளில் ஒரு பாடலைப் பாடினார் (<https://www.youtube.com/watch?v=FYTsBfj0do>), இதுதான் பின்னவீனத்துவம் முன்வைக்கும் நகர்வு. விளிம்பு நிலை மக்களின் இசை ஆரவாரமாய் மையம் நோக்கி நகர்வது போலவே, 'மையம்' அந்தஸ்தில் இருக்கும் கர்நாடக இசை விளிம்புநிலை மக்களின் இசைவிழாவில் பாடுவது. இது ஒருதுவக்கம், இது போன்ற முயற்சிகள், கலகக் குரல்கள் அரிதானவைதான், ஆதிக்கத்தை உடைப்பது என்பது பெரும் சவால், ஆனால் இது போன்ற நிகழ்வுகள் தொடர் செயல்பாடாக மாறுகையில் இசையில் 'மையமற்ற' என்கிற ஒரு சூழல் உருவாக வழிவகுக்கும்.

ஒரு சமூகத்தின் பண்பாடு, அதன் செயல்பாடுகள் என்பது அச்சமூகத்தில் நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வுகள், பாகுபாடு, மையம், விளிம்பு, மேலாதிக்கம், சுரண்டல், அதிகார அத்துமீறல்கள் இவைகளிலிருந்து தனித்து நின்று இயங்க முடியாது. மேற்கண்ட கூறுகளோடு தொடர்புடையதாயும், அவற்றின்தாக்கங்களை உள்வாங்கியதாகவுமே அப்பண்பாட்டின் செயல்பாடுகள் இருக்கும். மேலும்

அவைகளைத் தக்க வைத்துக்கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகளுடனேயே அப்பண்பாட்டின் அசைவியக்கமும் இருக்கும். வரலாற்றை உற்று நோக்கின் சில மதிப்பீடுகளும், அர்த்தங்களும், கட்டமைப்புகளும் ஒரு சிலருக்கான (பிரிவினருக்கான) சலுகைகளுக்காவும், சிறப்புரிமைகளுக்காகவும் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும், அவை அச்சமுகத்தில் பிறருக்கு மறுக்கப்பட்டிருக்கும். வேற்று/மாற்றுக் கருத்துக்கள் ஒடுக்கப்பட்டிருக்கும் அல்லது அழிக்கப்பட்டிருக்கும். இத்தகைய சூழலில் முரண்பட்ட கருத்துக்கள், முரண்பட்ட சமூக உறவுகள், ஊடறுத்துச் செல்லும் காரணிகள், எதிர்கொள்ளும் சவால்கள், மறுதலிப்புகள் இவைகளும் ஆய்வில் இடம் பெற பின்நவீனத்துவப் பார்வை வாய்ப்பினை உருவாக்குகிறது.

மேலும் மேற்கத்திய மானிடவியலாளர்களின் ஆய்வுகளில் வெள்ளையர்/மேற்கத்திய சமூகம் அல்லாத மற்ற 'பிற' சமூகங்கள் குறித்த பார்வையை பின்நவீனத்துவம் தீவிர கேள்விக்குள்ளாக்கியது. மேற்கத்திய அனுபவத்தில், அறிவுலகில் உருவாக்கப்பட்ட கருத்தாக்கங்கள், கோட்பாடுகள், மேற்கல்லாத நிலப்பரப்பில் வாழும் மக்களின் சமூகப் பண்பாடு பற்றி ஆய்விற்கு பயன்படுத்துவதை, அப்பண்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ள முயல்வதை விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்துகிறது. எனவே மேற்கத்திய கருத்தாக்கங்களையும், கோட்பாடுகளையும் பயன்படுத்துவதை மறுபரிசீலனைக்குட்படுத்துவது, கீழைத்தேய மற்றும் அகத்தார் கருத்தாக்கங்களையும், வகைமைகளையும் தெறிவு செய்து அவற்றைப் பயன்படுத்திச் சமூகப் பண்பாடுகளை ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்பதையும் அறிவுறுத்துகிறது.

பண்பாடு, வரலாறு, உண்மைகள்

ஏற்கனவே கூறியது போல பின் நவீனத்துவப் பார்வையின் அடிப்படையில், பண்பாடு என்பதன் விளக்கம் ஒரு சமூகத்தில் நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வு என்பது, மேலாதிக்கம், அதிகாரம் மற்றும் சுரண்டல் ஆகியவற்றின் பாதிப்புகள் போன்றவற்றைத் தவிர்த்ததாக இருக்க முடியாது. வரலாற்றில் சில காரணங்களால், செயல்முறைகளால் சில பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளும், அர்த்தங்களும் சிறப்பு உரிமைகளுடன் மேலாதிக்கம் பெற்றிருக்கும்,

அதற்கு மாறாக மற்ற சில செயல்பாடுகள் முறையற்றது அல்லது நெறியற்றதாக கட்டமைக்கப்பட்டு விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்படும் அல்லது ஒடுக்கப்படும். இதனால் இதுபோன்ற பண்பாட்டு உண்மைகள் எப்பொழுதும் வரலாற்றுப் பின்புலம் கொண்டிருக்கும், ஒரு சார்புடையதாக இருக்கும், அவ்வாறு வரலாற்றில் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும், இவை யாவும் கேள்விக்குட்படுத்த வேண்டிய உண்மைகளாகும்.

லியேடார்ட் (Leotard 1984) பிரெஞ்சு பின்நவீனத்துவ சிந்தனைப் போக்கினைக் கட்டமைத்தவர்களில் முக்கியமானவர், இவர் வரலாறு, சமூகம், பண்பாடு ஆகியவற்றின் உண்மைகள் முழுமையானதன்று, அவ்வாறு இருக்க முடியாது, முழுமையாக்கம் (totalizing) செய்யமுடியாது என்கிறார். எனவே ஒரு சமூக பண்பாட்டினை முழுமையான ஒற்றைத்தன்மையுடன் அர்த்தப்படுத்துதலை நிராகரிக்கிறார். இவ்வாறு ஒருங்கிணைத்து ஒழுங்கமைத்து ஒற்றைத் தன்மையாக்குவது என்பது அப்பண்பாட்டினைச் சுருக்கி விளக்கவுரை எழுதுவதாகவும், மற்றும் உள்ளே நிலவுகின்ற அல்லது இனி உருவாகக்கூடிய பன்மையங்களை ஒடுக்கி அல்லது மறைத்து விடுவதாகவும் அமையும் என்கிறார்.

அடுத்து கிளிபோர்ட் (Clifford 1986) மட்டும்தான் இனவரையியல் விளக்கவுரையை பிரச்சினையாக்கவில்லை, மாறாக பின்நவீனத்துவத்தின் புதிய கருத்தாக்கங்களில் நம்பிக்கைகொண்டு அவற்றை மானிடவியலாளர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு புதிய இனவரையியல் எழுத வலியுறுத்துகிறார், இதனால் இனவரையியல் உரையாக்கம் பல அடுக்குகளைக்கொண்டதாக இருக்கும் என்றும், மானிடவியலாளர், தகவலாளிகளின் உரையாடல் பன்மையை குரல்களாக, புறக்கணிக்கப்படும் அல்லது விலக்கிவைக்கப்படும் 'மற்றவர்களின்' குரல்கள் பதிவு செய்யப்படும் என்றும் இது மானிடவியலாளரின் விளக்கவுரையில் செயல்படும் 'அதிகார - ஒற்றைக்குரலை' கேள்விக்குட்படுத்தும் என்றும் கூறுகிறார். பின்நவீனத்துவவாதிகளின் இனவரையியலை யார் எழுதுவது? அதில் வெளிப்படும் குரல்கள் யாருடையவை? என்கிற கேள்விகள் ஒரு நெறிமுறைசார்ந்த பதற்றம் என்று கூட கருதலாம், ஆனால் அதன் அடிப்படை நோக்கம் 'மாற்றமை' வகையினரின் குரல்

இனவரைவியலில் வெளிப்படவேண்டும், உரையாக்கம் 'பன்மைத்துவ குரல்கள்' (Polyphony) கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதே. இவர்களின் குரல் விடுபடாமல் இருப்பதற்கான இது ஒரு ஆய்வு உத்தி எனக்கூடக் கொள்ளலாம்.

வரலாற்றில் ஓர் உண்மையானது முழுமையானதன்று; காலப்போக்கில் உண்மை என்றறியப்படுவது புதிய கண்டுபிடிப்புகளால் மாற்றமடைகிறது, (லியேடார்ட் - Leotard 1984). எந்த ஒரு உண்மையும் அது வரையறுக்கப்பட்டபோது கிடைத்த தகவல்கள், அறிவியல் ஆய்வுமுறை, ஆய்வுகளின் முடிவுகள் அடிப்படையிலேயே கட்டமைக்கப்படுகிறது. இது முழுமையான உண்மை ஆகாது, ஏனெனில் ஆய்வின் போதாமைகள், விடுபடுதல், பயன்படுத்திய ஆய்வு முறையின் குறைபாடு, ஆய்வாளரின் குறைபாடு (!) என பல காரணங்கள் இருக்கலாம். இனிவருங்காலத்தில் கண்டறியப்படும் ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் உண்மைகள் மாற்றத்திற்குள்ளாகும், அல்லது ஏற்கனவே கண்டறியப்பட்டதின் போதாமைகள்/ இடைவெளிகள் நிரப்பப்படும்போதும் உண்மைகள் மாறும். மனிதஇன வரலாறு பற்றிய உண்மை என்பது எவ்வாறு ஆய்வுபூர்வமான தரவுகளின் அடிப்படையில் மாற்றம் பெறுகிறது என்றும் இன்னும் கூட வருங்காலங்களில் மாறுதலடையக்கூடும் என்றும் கூறுகிறது. உடல்சார் மானிடவியலில், மனித இனத்தின் தோற்றம், தொன்மை குறித்த உண்மைகளில் இதைக் காணலாம். மனிதஇனவரலாற்றில் லூசி (Lucy) தான் மனித இனத்தின் முன்னோடி என்று அறிவிக்கப்பட்ட உண்மை தற்போது நிகழ்ந்திருக்கும் புதிய கண்டுபிடிப்பிற்குப் பிறகு அதற்கு இருபதாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே ஒரு மனித இனம் இருந்திருக்கிறது என்று திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. லூசி என்கிற புதைபடிவம் (Fossil) மனித இனத்தின் ஆரம்பம் பற்றி அறிய கிடைத்த தொல்லுயிர் எச்சம், மறைந்துபோன இந்த மனித இனத்தின் காலம் சுமார் 3.2 மில்லியன் ஆண்டுகள் எனக் கணிக்கப்படுகிறது. ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள எத்தியோப்பியாவின் நிலப்பரப்பில் டொனால்ட் ஜான்சன் (Donald Johnson) என்கிற அமெரிக்க தொல்மானிடவியலாளரின் ஆய்வுக்குழு 1974 ஆம் ஆண்டு செய்த அகழ்வாய்வின் கண்டுபிடிப்புதான் லூசி (Australopithecus afarensis - அஸ்ட்ரலோபித்தக்கஸ் அபரென்சிஸ்). இந்த மனித இன முன்னோடிதான் நான்கு கால்களால் நடந்த

விலங்கினமாக இருந்த நிலையிலிருந்து இரண்டு கால்களில் நடக்கும் மனித இனமாக மாறிய கட்டம், இரண்டு கால்கள் விடுவிக்கப்பட்டு இரண்டு கைகளாக மாறிய கட்டம், இரண்டு கைகள் கிடைத்தது என்பது உடல் அமைப்பில் நிகழ்ந்த பெரும் மாற்றம், அதோடு மூளையின் பருமனும், வளர்ச்சியும் கூடியிருந்தது. லூசிதான் மனிதக்குரங்கினங்களுக்கும், மனித இனத்திற்கும் இடையில் இருந்த அறுபட்ட தொடரில் (missing link) முதல் இனம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அதற்குப்பிறகு 2015 ஆம் ஆண்டு அதே எத்தியோப்பியாவில் இன்னொரு மனித இன முன்னோடியின் புதை படிவம் கண்டறியப்பட்டிருக்கிறது அதன் பெயர் (Australopithecus deyiremeda - அஸ்ட்ரலோபித்தக்கஸ் தீரமேடா) இதன் காலம் 3.4 மில்லியன் என்று கணிக்கப்படுகிறது. இதைக் கண்டறிந்தது ஹைலோ சில்லாலே (Selassie) என்கிற எத்தியோப்பிய தொல்மானிடவியல் அறிஞரின் ஆய்வுக்குழு. இந்த புதை படிவத்தின் தாடை, பல், மற்றும் பாதத்தின் ஒரு பகுதி கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது லூசிக்கு முந்திய இனம், லூசியை விட பழமையான உடலமைப்பைக்கொண்டிருக்கிறது என்கிறார் ஆய்வாளர். இது மரமேறுவதற்கான உடலமைப்புடன் இருந்திருக்கிறது, இதன் வாழ்க்கைமுறையில் இன்னும் மரமேறும் வழக்கமும் வாழ்வின் ஒரு செயல்பாடாக இருந்திருக்கிறது (சில்லாலே - Selassie 2025)

பின்னவீனத்துவத்தின் தாக்கம் காரணமாகப் பெண்ணிய மானிடவியலானது, ஒரு சமூகத்தில் மரபாக ஆணை மட்டுமே மையப்படுத்தும் பார்வையினை விமர்சனத்திற்குட்படுத்துகிறது. பெண்ணியம் பேசும் மானிடவியலாளர்கள், மானிடவியலில் பண்பாடு குறித்த வழக்கமான ஆய்வுகளில் எவ்வாறு பெண்கள் தவிர்க்கப்பட்டு ஒரு முழுதளாவிய பண்பாடு கட்டமைக்கப்படுகிறது என்று நிறுவுகிறார்கள். மேலும் இனவரைவியல் ஆய்வு அனுசூமுறை பாலினம் (gender) மற்றும் ஆணின் அதிகாரம் எவ்வாறு புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது என்பது குறித்தும் பேசுகிறது. பெண்ணிய மானிடவியலாளர்களிடம் (Feminist Anthropologists) எவ்வாறு பண்பாட்டு ஆய்வுகள் எவ்வாறு பெண்களைத் தவிர்க்கின்றன, கவனிக்கத்தவறுகின்றன; அவர்களின் குரல்கள் கேட்கப்படுவதில்லை - பெண்களின் அனுபவங்களும், அந்த அனுபவங்கள் குறித்த அர்த்தங்களும் அவர்களது பார்வையில்

பதிவிடப்படுவதில்லை என்கிற தீவிர விமர்சனமும் உண்டு. காரணம் பல; இன்றும் கூட களஆய்வில் மானிடவியலாளர்களுக்கும், இனவரைவியலாளர்களுக்கும் பொதுவாக ஆண்களே தகவலாளிகளாக உள்ளனர், அவர்களின்தகவல்களும், கருத்துக்களுமே பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இதனால் ஆய்வு நடைபெறும் சமூகங்களில் உள்ள, பழங்குடிப் பெண்கள், சாதிச் சமூகப் பெண்கள், பெண் விவசாயிகள் போன்றோர் விடுபட்டுப்போகின்றனர். அல்லது சிலவேளைகளில் ஆய்வாளர்களால் பெண்களின் பங்கேற்பு என்பது - ஒரு சடங்காக கடைபிடிக்கப்படுகிறது. மேலும் களஆய்வின்போது அச்சமூக ஆண்களின் மேலாதிக்கம் என்பது நடைமுறையில் அச்சமூகம் கட்டமைத்திருக்கும் ஆண் அதிகாரக் கருத்தியலால் பெண்கள் பங்கேற்பிற்கு ஆய்வாளர் எடுக்கும் தீவிர முயற்சிகள் கூட இதனால் தடைபடலாம்.

ஒரு மானிடவியலாளருக்கு பெண்களிடம் களஆய்வு செய்ய பாலினம் குறித்த கருத்தாக்கங்கள் பற்றிய அறிவும் அவற்றைக் களஆய்வில் பயன்படுத்தத் திறனும், அனுபவமும் அவசியம். பண்பாடு மற்றும் தினசரி சமூக வாழ்க்கைச் செயல்பாடுகள் என்பன அச் சமூக மக்களில், ஆண், பெண் என இருபாலரும் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய நடைமுறையாகும். ஆண்கள், பெண்கள் என இருபாலினத்தவருக்கும் தனித்தனி வேலைகளும் (வேலைப்பகிர்வு), சேர்ந்து செய்யும் கூட்டு வேலைகளும் உண்டு. அதனடிப்படையில் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் தனித்தனி அனுபவங்களும், அறிவுகளும் உண்டு. இது போன்ற நிலையில் ஆய்வில் பெண்கள் விடுபட்டால் அந்தப் பண்பாட்டு ஆய்வு அல்லது இனவரைவியல் ஆய்வினை ஒரு சமூகம் குறித்த முழுமையான ஆய்வு என்று கருத முடியாது. இது போன்ற ஆய்வுகளில் கண்டறியப்படுவது 'ஒரளவிற்கான உண்மைகளே' (partial truths) என்கிற கருத்தும் ஆய்வாளர்களுக்கிடையே உண்டு.

ஆய்வுக்களம், ஆய்வாளரின் தற்சாய்வு, உள்ளுணர்வு

மானிடவியல் களஆய்வில், மாலினோஸ்கியின் காலத்திலிருந்து 'பங்கேற்புடனான கூர்நோக்கல்' (participant observation) தான் முக்கிய களநுட்பமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால்

பின்நவீனத்துவம் பல புதிய களஆய்வு அணுகுமுறைகள், நுட்பங்கள் குறித்துப் பேசுகிறது. மானிடவியல் வழக்கமாக வெறுமனே அறிவியல் பூர்வமாக பண்பாட்டு உண்மைகளைப் பதிவு செய்வதைத் தாண்டி, இனவரைவியல் பிரதிகள் உருவாக்கம், சொல்லாடல், களஆய்வில் ஆய்வாளரின் பங்கு, பயன்படுத்தும் ஆய்வுமுறை, ஆய்வின் தேவை கருதி 'பல தளங்களில் (multiple sites) செய்ய வேண்டிய ஆய்வுகள், அதோடு ஆய்வாளர் - தகவலாளிகள் இடையே நிலவும் உறவின் தன்மை, ஆய்வாளரின் அறிவதிகாரம் (authority) அதற்கு இணங்கி; தகவலளிப்போர் ஆகியவைக் குறித்த கேள்விகளையும், மாற்றுச் கருத்துகளையும், செயல்முறைகளையும் பின்நவீனத்துவம் முன் வைக்கிறது.

மேலும், ஆய்வாளரின் தற்சாய்வு, கருத்தியல் சாய்வு, அகநிலை (subjectivity) ஆகியன அவரது புரிதலை, அறிதலைப் பாதிக்கும், இதனால் இனவரைவியலின் விளக்கவுரையை (representation) எவ்வாறு ஆய்வாளன் ஒரு புறவய பார்வையுடன் உண்மையாகக் கட்டமைக்க முடியும் என்று கேள்வி எழுப்புகிறது. இனவரைவியல் எழுதும் ஒரு மானிடவியலாளருக்கு தொடர் சுயவிமர்சன விழிப்புணர்வு (self critical awareness) மிக அவசியம். அந்த விழிப்புணர்வு களஆய்வு தொடங்கிய நிலையிலிருந்து அச்சமுகத்தின் உண்மை நிலையினை விளக்கும் உரை என முடியும் வரை தொடரவேண்டும், இது ஒரு மானிடவியலாளர் தன் அறிவுப்புலம் சார்ந்துக் கற்றறிந்த அறிவின் மூலம் பெற்ற அறிவதிகாரத்தின் தலையீட்டை ஆய்வில் கட்டுப்படுத்த உதவும் என நம்புகிறது. உரையாக்கம் என்பது பற்றிப் பேசும் பொழுது ஆய்வாளர் மட்டுமே எழுதும் விளக்கவுரையாக அல்லாமல் அது ஆய்வாளர் மற்றும் ஆய்வில் பங்கேற்போர்/சமூகத்தார், ஆண், பெண் எனப் பல சாராரின் குரல்களையும் கொண்ட ஒரு கூட்டு முயற்சியின் வெளிப்பாடாக இருக்கவேண்டும்.

வழக்கமான இனவரைவியல் ஆய்வு மூலம் கட்டமைக்கப்படும் சமூகப் பண்பாடு குறித்த உண்மைகள் மீது பின் நவீனத்துவவாதிகள் கொண்டிருந்த அவநம்பிக்கையின் காரணமாக மானிடவியலின் முக்கிய கவனம் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகப் பண்பாட்டினை ஆராய்வது என்பதிலிருந்து ஆய்வாளரின் தற்சாய்வு, உள்ளுணர்வு ஆகியவை

முக்கியத்துவம் பெற்று ஆய்வுப்பொருளாகின. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் மானிடவியல் ஆய்வு சமூகப்பண்பாடு குறித்த ஆய்வில் கவனம் செலுத்துவதிலிருந்து திசை மாறி, இனவரைவியல் விளக்கவுரை எழுதுவது பற்றிய ஆய்வில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தும் ஆய்வாக மாற்றமடைந்தது. இனவரைவியல் உரையாக்கம் குறித்துப் பின் நவீனத்துவ சிந்தனை கொண்ட மானிடவியலாளர்கள், மற்றும் துறையிடை ஆய்வில் ஈடுபட்டிருக்கும் பிற அறிவுப்புலங்களைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர்களிடையே நீண்ட, தீவிரமான விவாதங்கள், கலந்துரையாடல்கள் நடைபெற்றுள்ளன, அதை விரித்துப் பேசுவது, எழுதுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கத்தையும், எல்லையையும் தாண்டிப் போகும்.

பின்நவீனத்துவப் பார்வையில் 'காலனிய நீக்கம்'

இனவரைவியல் ஆய்வில் 'காலனியநீக்கம்' என்கிற கருத்தாக்கம் பின்நவீனத்துவத்தின் கருத்தாக்கங்களான மேலாதிக்கம், அதிகாரம், அதிகாரக்கட்டமைப்புகள், மையமின்மை, மொழி, பெருஞ்சொல்லாடல் நிராகரிப்பு போன்றவற்றை உள்வாங்கிக்கொண்டு காலனிய ஆட்சிக்கால இனவரைவியல் எழுத்துக்களை, அவற்றின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட கருத்துக்களை மறுபரிசீலனைக்குட்படுத்துகிறது, இனவரைவியல் கட்டவிழ்ப்பு (deconstruction) செய்கிறது. கட்டவிழ்ப்பு என்பது ஒரு பிரதியை எளிமையாக விளக்குவதற்கு எடுக்கும் முயற்சி எனக் கொள்ளலாம். இந்த செயல்முறையில் பிரதியின் உட்பொருளில் உள்ள நியாயமற்ற அல்லது காரணமற்ற பாகுபாடுகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள், ஊகங்கள், அனுமானங்கள், கற்பிதங்கள் போன்றவை ஆய்விற்குட்படுத்தப்படும். ஒரு எடுத்துக்காட்டு கூறுவதானால் குறிப்பிட்ட பிரதியில் பேசப்படும் விளிம்பு நிலை அல்லது அடித்தட்டு சமூகங்கள் பற்றி, அச் சமூகங்களின் மீது நடத்தப்பட்ட அடக்குமுறை பற்றி என்ன சொல்கிறது, எவை விடுபட்டுள்ளன, அல்லது மறைக்கப்பட்டுள்ளன, மற்றும் அவற்றின் முரண்பாடுகள் இவைகள் பற்றிய விளக்கங்களாக வெளிக்கொண்டுவர முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்.

மானிடவியல் ஆய்வில் காலனிய நீக்கம், சமூகப் பண்பாட்டிற்குள் இருக்கும் பன்மைத்துவத்தினையும் (உட்குழுக்கள்/உட்பிரிவுகள்),

அவற்றில் மையம் - விளிம்பு நிலைகள், விளிம்பு நிலைக்குழுக்களின் குரல்களுக்கு அளிக்க வேண்டிய முக்கியத்துவம் குறித்து ஆய்வு செய்ய வேண்டும். ஒரே பண்பாட்டிற்குள் இருக்கும் பன்மைத்துவக் குரல்களை அடையாளம் கண்டு, அக்குரல்களுக்கு வாய்ப்புகளை உருவாக்க வேண்டும், அவற்றிற்குள் இருக்கும் முரண்பாடுகள் குறித்தும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். விளிம்புநிலை அல்லது அடித்தளமக்களால் பேச முடியுமா? என்கிற முக்கியமான கட்டுரையை எழுதிய ஸ்பிவாக் (Spivak 1988) பின்காலனியம் குறித்த முக்கிய ஆய்வாளர்களில் ஒருவர். அவர் தன் கட்டுரையில் அடித்தளமக்களின் குரல்கள் குறித்துப் பின்கண்டவாறு எழுதுகிறார், அதிகாரமற்ற விளிம்பு நிலை மக்கள் அவர்களது வாழ்நிலை பற்றி விளக்க முயன்றால் அவர்கள் குரல்கள் அழிக்கப்படுகின்றன அல்லது அதைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு ஏற்ப இந்தச் சமூக (அதிகார) அமைப்பு கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அடித்தளத்திலிருக்கும் மக்கள் எப்பொழுதும் பேசிக்கொண்டுதானிருக்கிறார்கள், அவர்களது வார்த்தைகள், இந்த அமைப்பிற்கு ஏற்ப ஊடகங்கள் கட்டமைக்கும் சொல்லாடல்கள், அரசின் கொள்கை மொழி, செயற்பாடுகளுக்கான பரப்புரை என இவற்றில் பொருந்தவில்லை எனில் அவர்களது குரல்கள் புறக்கணிக்கப்படும் அல்லது திருத்தி எழுதப்படும். அவர்களின் குரல்கள் இங்கு நிலவும் அதிகார அமைப்புகளுக்கு பொருத்தமானதாக, பயனுள்ளதாக இருப்பின் கேட்கப்படும். இல்லையெனில் அதிகாரத்தின் குரல் தான் அவர்களின் குரலாக ஒலிக்கும்.

மானிடவியல் அறிவுப்புலம், வரலாற்றில் மேற்கத்திய காலனியாக்கம், ஏகாதிபத்தியம் இவற்றுடன் கொண்டிருந்த, இப்போதும் கொண்டிருக்கிற கூட்டினைக் கடந்து வரவேண்டும் எனில் காலனிய நீக்க அணுகுமுறை அவசியம். ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகச் சூழலுக்குள் விளிம்பு நிலை, விலக்கி வைக்கப்பட்ட அல்லது ஒடுக்கி வைக்கப்பட்ட சமூகங்களை, உட்பிரிவுகளை வெளிக்காட்டுவது, ஏற்றுக்கொள்வது, ஈடுபடுத்துவது ஆகிய இவைகள் குறித்துத் தீவிரமாகச் சிந்திக்கவும், ஆய்வில் ஈடுபடுவதும் வேண்டும். சமூகத்தில் நிலவும் மேலாதிக்கம், அடக்குமுறை, எதிர்ப்பு, பாதிப்பிற்குள்ளாவோர், வன்முறை, வருத்தங்கள் இவையாவும்

இன்றைய மானிடவியலில் தவிர்க்கமுடியாதவை (லூயிஸ் - Lewis, 2009).

பின்நவீனத்துவம் குறித்த விமர்சனம்

பின்நவீனத்துவம் குறித்து முன் வைக்கப்படும் முக்கியமான விமர்சனம், பின்நவீனத்துவக் கருத்துக்கள் மானிடவியல் என்கிற அறிவுப்புலத்தின் அடித்தளமாக அமைந்திருக்கும் அதன் அறிவியல் அணுகுமுறை, பண்பாடு குறித்த கருத்தாக்கங்கள், கோட்பாடுகள், மற்றும் இவ்வறிவுப்புலத்தின் தனித்துவமான களஆய்வு முறை ஆகியவற்றை அசைக்க முயல்வதுதான். இதன் மூலம் பின்நவீனத்துவ சிந்தனை மானிடவியலை அடிப்படையில் அறிவியல் அணுகுமுறையற்ற நிலையினை நோக்கிக் கொண்டு செல்கிறது என்பது விமர்சகர்களின் வாதம்.

பின்நவீனத்துவம் முன்வைக்கும் ஒரு பண்பாட்டிற்குள் நிலவும் பன்மையம் அல்லது சார்பியம் என்கிற அதீதப் பார்வையும் நடைமுறையில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக பண்பாடு குறித்த முழுமையான புரிதலுக்கும், விளக்கத்திற்கும் பயன்படாது என்றும் கருதப்படுகிறது. மேலும் இத்தகைய மிகைச்சார்பியல்வாதமும் (hyper relativity) மானிடவியலின் ஆக்கபூர்வமான வளர்ச்சிக்கு எவ்வகையிலும் பயனளிக்காது மாறாக இது மானிடவியல் அறிவுப்புலத்தின் வளர்ச்சியில் எதிர்மறையான தாக்கத்தையே உருவாக்கும் என்கிற விமர்சனத்தையும் மானிடவியலாளர்கள் முன் வைக்கின்றனர்.

மானிடவியல் என்பது அனுபவ அறிவியல் (empirical science) ஆகும், இது களஆய்வினை முக்கிய ஆய்வுமுறையாகக் கொண்டிருக்கிறது, இதற்கு மாறாகப் பின்நவீனத்துவம் இனவரைவியல் உரையாக்கத்தில் அதிக கவனம் கொள்ள வலியுறுத்துகிறது என்கிற விமர்சனமும் உண்டு.

ஆனால் ஓல்டனி (Oldani 1998) பின்நவீனத்துவம் குறித்து ஒரு நேர்மறையான கருத்தினை முன்வைக்கிறார். இக்கருத்தியல் பல்கலைக்கழகங்களில், கல்விப்புலங்களில் இன்று நிலைபெற்றுவிட்ட ஒன்று, சமூகங்களைப் புரிந்து

கொள்வதற்கான புதிய வழிமுறைகளை அளிக்கிறது. குறிப்பாக மானிடவியல் வரலாற்றில், வெள்ளையர் இனம் அல்லது ஐரோப்பியர் அல்லாத 'பிற' அல்லது 'மற்றமை' சமூகங்கள் குறித்த புரிதலை மறுபரிசீலனைக்குட்படுத்தும் ஒரு கருத்தினை முன்வைக்கிறது. அதேவேளையில் மானிடவியல் என்கிற இக்கல்விப்புவல் தன்னளவில் ஒரு சுயமதிப்பீட்டிற்கு (self reflexive) உட்படுத்திக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பினையும் ஏற்படுத்துகிறது, உருவாக்கியிருக்கிறது. பின்நவீனத்துவ திறனாய்வு, மானிடவியல் - அறிவாய்வியலில் (epistemology) அடுத்த கட்ட நகர்வு எனவும் கருதலாம், மேலும் இது மானிடவியலில் அதிகாரம், மேலாதிக்கம், இனம், பாலினம், வகுப்பு, ஆகிய கருத்தாக்கங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு சொல்லாடலை உருவாக்குவதற்கான நம்பிக்கையினையும் அளிக்கிறது.

பொதுவாக பின்நவீனத்துவம் குறித்து இரண்டு வகையான கருத்துகள் நிலவுகின்றன என்பதை அறிகிறோம், ஒரு சாரார் எதிர்மறைக் கருத்தினையும் மற்றொரு சாரார் இக்கருத்திற்கு மாறாக நேர்மறைக்கருத்தினையும், இது நீண்டகாலம் நீடிக்கக் கூடிய சிந்தனைப் போக்கு எனவும் கருதுகின்றனர். பொதுவாக அறிவியல் என்பது தொடர் கருத்தியல் சட்டக நிலைமாற்றம் (paradigm shift) என்கிற பொது விதிமுறைக்கு உட்பட்டே இயங்கி வருகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட காலச் சூழலில் குறிப்பிட்ட கருத்தியல் சட்டகம் கோட்பாடாக ஏற்கப்படும், பயன்பாட்டில் இருக்கும் ஆனால் காலப்போக்கில் இது விமர்சனங்களுக்குள்ளாகி அடுத்து புதுச்சட்டகம் உருவாகும். அது போலவே பின்நவீனத்துவமும் என்று கொள்வோமானால், மானிடவியல் கோட்பாட்டுச் சிந்தனையில் உருவாகியிருக்கும் புதிய கருத்தியல் சட்டகம் ஆகும்.

இங்கே கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது என்னவெனில் இன்றைய சூழலில் பின்நவீனத்துவம் குறித்து இது போன்ற எதிர்மறை, நேர்மறை விமர்சனங்கள் இருப்பினும் ஒன்றை மட்டும் அறுதியிட்டுக் கூறமுடியும், மானிடவியலின் கருத்தாக்கங்கள், கோட்பாடுகள், ஆய்வின் நெறிமுறைகள், இனவரைவியல் உரையாக்கம், குறித்த ஒரு விவாதத்திற்கும் அதன் மூலம் உண்மையை நோக்கிய நகர்வில் இக்கல்விப்புவலத்தை அடுத்த நிலைக்கு கொண்டு செல்வதற்கான வழி

முறையை அமைத்துத் தந்திருக்கிறது.

தமிழ்ச் சூழலில் இனவரைவியலும் பின்நவீனத்துவமும்

இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில், மானிடவியல், இனவரைவியல் எழுத்துக்களில் இரண்டு வகையான முயற்சிகளை ஆய்வாளர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய தேவைகள் உள்ளன.

1. ஏற்கனவே காலனிய ஆட்சி காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இனவரைவியல் எழுத்துக்களை கட்டவிழ்ப்பது அல்லது கட்டுடைப்பது. ஏனெனில் அந்த இனவரைவியல் எழுத்துக்களில் அச்சமூகங்கள் பற்றிய சில தேவையான அடிப்படைத் தகவல்கள் இருப்பினும் இன்றைக்கும் மிகப்பரவலாக அறியப்படும், ஆய்வுக்கட்டுரைகளில் மேற்கோள்காட்டப்படும் காலனிய ஆட்சிக் கால எழுத்துக்கள் குறித்த பின்நவீனத்துவப் பார்வையில் குறிப்பாகச் சமூகக் கட்டமைப்பு, அதிகாரம், பாகுபாடு, உரையாக்கப் பிரதியில் மொழியின் பயன்பாடு போன்றவை குறித்த கட்டவிழ்ப்பு செய்து புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

2. தமிழ் நாட்டில் உள்ள சாதிச் சமூகங்கள், பழங்குடிச் சமூகங்கள் ஆகியவைப் பற்றிய தரமான இனவரைவியல் நூல்கள் தமிழ் ஆய்வாளர்களால் எழுதப் பட வேண்டும், அது இன்னும் தமிழில் தொடக்க நிலையிலேயே உள்ளது. அதை எவ்வாறு சாத்தியமாக்குவது என்பது குறித்து ஆய்வாளர்களுக்கிடையே தொடர் உரையாடல்களும், கருத்தரங்கங்களும், பயிற்சிப்பட்டறைகளும் உயர்கல்வி நிறுவனங்களிலும், சமூக ஆய்வு நிறுவனங்களிலும் நடைபெறவேண்டும். இவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான செயல்திட்டங்கள் முதலில் தயாரிக்கப்படவேண்டும்.

தமிழ்ச் சூழலில் மானிடவியலின் அறிமுகம் ஐரோப்பிய காலனி ஆட்சிக் காலத்தில் ஐரோப்பிய மானிடவியலாளர்களால் 16 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இனவரைவியல் நூல்கள், கட்டுரைகள் மற்றும் பயணநூல்கள் ஆகியவற்றுடன் தொடங்குகிறது. இதில் முக்கியமானது தர்ஸ்டனின் (Thurston, 1909) 'தென்னிந்திய சாதிகளும் பழங்குடிச் சமூகங்களும்' (Castes and Tribes of Southern India) நூலின்

தொகுப்புகள். இவையாவும் முக்கியமாகக் காலனி அரசுகளின் அன்றையத் தேவை கருதி சமூகங்கள் குறித்து அறிந்து கொள்ள எழுதப்பட்டவை, சமூகங்களின் வாழ்க்கை நடைமுறைகளை இயன்றவரை ஆவணப்படுத்த எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளாகும். இந்திய விடுதலைக்குப் பின்னரும் தமிழ் நாட்டிற்கு மேற்குலக நாடுகளிலிருந்து மானிடவியல் ஆய்வாளர்களின் வருகை தொடர்ந்தது. நீண்ட காலம் களஆய்வு செய்தவர்களில் பெரும்பான்மையோர் ஆய்வு செய்த சமூகங்கள் குறித்து விரிவான இனவரைவியல் நூல்களை ஆங்கிலத்தில் நூலாகவும், விரிவான ஆய்வுக்கட்டுரைகளாகவும் வெளியிட்டுள்ளனர். வெளிநாட்டு மானிடவியலாளர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதியதில் இரண்டு இனவரைவியல் நூல்கள் மட்டுமே தமிழில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன, சி. ஜெ. புல்லர் எழுதிய 'இறைவியின் (தேவியின்) பணியாட்கள்: ஒரு தென் இந்தியக் கோவிலின் அர்ச்சகர்கள்' (Servants of the Goddess: The Priests of a South Indian Temple) மற்றொன்று ராபர்ட் எல். ஹார்ட்கிரேவ் எழுதிய 'தமிழக நாடார்கள்' (The Nadars of Tamil Nadu). எஞ்சிய நூல்களையும் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்தால் தமிழுக்குச் சில தரமான இனவரைவியல் நூல்கள் கிடைக்கும் (தமிழ் ஒளி 2026).

பின்நவீனத்துவ விமர்சனப் பார்வைக் கொண்டு ஆய்வோமானால், தமிழ் நாட்டில் உள்ள சமூகங்கள் குறித்த காலனி ஆட்சி காலத்தில் எழுதப்பட்ட செவ்வியல் இனவரைவியல் நூல்கள் வெவ்வேறு சமூகப் பண்பாடுகளுக்கிடையில் இருக்கும் வேறுபாடுகளை ஆராய்ந்துப் பதிவு செய்கின்றன, ஆனால் அதைத் தாண்டி சென்று ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகப் பண்பாட்டிற்குள் நிலவும் வேறுபாடுகளைக் காணத் தவறுகின்றன அல்லது புறக்கணிக்கின்றன என்கிறது. இன்னும் சற்றுத் தெளிவாக இதைச் சொல்லவேண்டுமானால் ஒரு சமூகப் பண்பாட்டில் உள்ள அனைவராலும் பகிர்ந்துக் கொள்ளப்படும் முறை (shared pattern) செயல்பாடுகள் முக்கியத்துவப்படுத்தப்படுகிறது ஆனால் அச்சமூகத்திற்குள்ளிருக்கும் உட்பிரிவுகளுக்கிடையே இருக்கும் இணக்கம், வேறுபாடுகள், இணக்கமின்மை, அதனால் நிலவும் முரண்பாடுகள் போன்றவை பேசப்படுவதில்லை. இதைக் கட்டவிழ்ப்பு செய்ய பின்நவீனத்துவம் வலியுறுத்துகிறது.

இங்கே இனவரைவியல் என்பது மானிடவியல், பிற சமூக

அறிவியல் ஆய்வாளர்களிடையே பரவலாக நன்கு அறிமுகமாகாத ஒரு கருத்தாக்கமாகவே இன்றளவிலும் இருந்து வருகிறது. ஆனால் கடந்த சில ஆண்டுகளில் தமிழில் சில இனவரைவியல் நூல்கள் வரத்தொடங்கியுள்ளன. இந்நூல்கள் இனவரைவியல் எழுதப்பட்ட சமூகம் குறித்த புரிதலை, விளக்கவுரையாக எழுதுவதற்கான ஆய்வாளர்களின் தொடக்க முயற்சியாக மட்டுமே கருதலாம். இம்முயற்சிகளினால் வெவ்வேறு சமூகங்கள் குறித்து தமிழ் சமூகத்தில் நிலவும் பண்பாட்டுப் பன்மையத்தினை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு உருவாகிறது. மேலும் சமூகங்களின் தனித்துவங்களையும், தனிப்பட்ட அடையாளங்களையும், பல்வேறு சமூகங்களுக்கிடையே நிலவும் வேற்றுமைகளையும் அதில் மறைந்திருக்கும் உள்ளார்ந்த பொருள்களையும் அறிந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்புகளை உருவாக்கும். தமிழ் நாட்டில் சாதி என்கிற சமூக நடைமுறை அல்லது சமூக நிறுவனத்தை முழுதளாவிய அணுகுமுறையில் ஆய்வினைச் செய்ய இனவரைவியல் என்கிற மானிடவியல் கருத்தாக்கம் மிகவும் பொருத்தமானதாக இருக்கும். சாதிச் சமூகங்கள் என்கிற எல்லைக்கோட்டிற்குள்வராதமுப்பத்தியேழுபழங்குடிச்சமூகங்களும் இங்கு பூர்வீகக் குடிகளாக வசித்து வருகின்றனர், விளிம்புநிலைச் சமூகங்களான இச்சமூகங்களைப் பற்றிய இனவரைவியல் ஆய்வும் அவசியம் மானிடவியலாளர்களால் முன்னெடுக்கப்படவேண்டும்.

இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில் இனவரைவியல் எழுத்தின் அவசியம் குறித்துப் பேசவேண்டுமானால் பேராசிரியர் தொ. பரமசிவம் சமீபத்திய நேர்காணல் ஒன்றில் கூறியதை மேற்கோள் காட்டலாம், “தமிழ்ச் சமூகம் என இங்கு ஒன்றில்லை, அடுக்குமுறை அமைப்புகளாக - சாதிகளே உள்ளன என்கிறார். இன்றைய தமிழ் நிலத்தை அறிந்து கொள்ள ஒரு ஆயிரம் ஆய்வுகளாவது சாதிகள் குறித்துச் செய்யப்படவேண்டும், அப்பொழுதுதான் தமிழ் சாதிகளின் அடித்தளங்களைக் காணமுடியும், மீட்டெடுக்க முடியும்” என்கிறார் (https://www.youtube.com/watch?v=j5ttfBFX_xA&t=16s).

இறுதியரை

பின்நவீனத்துவம் பேசும் முக்கிய கருத்துக்களில் ஒன்றான 'பண்பாட்டுப் பன்மையம்' என்பது மானிடவியலுக்கு புதியதல்ல, மாறாக பண்பாட்டுப் பன்மையம், பண்பாட்டு சார்பியம் போன்றவை மானிடவியலின் முக்கியமான அதன் அடித்தளத்தைக் கட்டமைத்திருக்கும் கருத்தாக்கங்கள். அறிவியல் அணுகுமுறையில் களஆய்வுத் தரவுகளுடன் மானிடவியல் 19ஆம் நூற்றாண்டில் தரமான ஆய்வுகளின் முடிவுகளாக பண்பாட்டுப் பன்மையம் என்கிற உண்மையை உறுதி செய்திருக்கிறது. இங்கே பின்நவீனத்துவத்தின் தவிர்க்க முடியாத புதிய பங்களிப்பு யாதெனில், சமூகப் பண்பாடுகளுக்கிடையேயன்றி ஒரு தனித்த சமூக பண்பாட்டிற்குள் நிலவும் பன்மையம் பற்றிய ஆய்வினைக் கவனத்தில் கொள்ள வலியுறுத்துகிறது, இது மானிடவியல் வளர்ச்சியில் அடுத்த நிலை, இதை மானிடவியலாளர்கள் புறந்தள்ள முடியாது என்கிற நிலையை பின்நவீனத்துவ சிந்தனைப் போக்கு உருவாக்கியிருக்கிறது.

இனவரைவியல் கட்டவழிப்பு, உண்மையின் பன்மையம், மொழிப் பிரதியில் வெளிப்படுத்தும் அதிகாரம், மற்றும் ஆய்வாளர், ஆய்வுக்குட்படும் சமூகத்தின் தகவலாளிகள் இவர்களின் கூட்டு உரையாக்கம் என இவ்வறிவுப்புலத்தின் இனவரைவியல் ஆய்வு முறையில் சில அடிப்படை மாற்றங்களை உருவாக்குவதற்கான கருத்துக்களை பின்நவீனத்துவம் முன்வைக்கிறது, அதற்கான ஆய்வுமுறைகளையும், நுட்பங்களையும் அளிக்கிறது. ஒரு சமூகப் பண்பாடு குறித்துப் பலகுரல்கள் வெளிப்படும் இனவரைவியல் எழுதப்படவேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறது.

பின்நவீனத்துவம், மானிடவியல் அறிவுப்புலம் மனித சமூகத்தினை ஒரு புதிய பார்வையில் காண்பதற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கியிருக்கிறது, குறிப்பாக வரலாற்றில், நிகழ்காலச் சூழலில் நாம் எவ்வாறு, 'மற்றமை' அல்லது 'பிற' என்கிற வகைமையை புரிந்து கொள்வது என்றும் அதே வேளையில் இவ்வறிவுப்புலம் ஒரு தீவிர சுய மதிப்பீட்டிற்கு உட்படுத்திக் கொள்வதற்கும், அதன் மூலம் அதன் அடுத்தகட்ட நகர்விற்கும் பின்நவீனத்துவ பார்வையும் கருத்துக்களும்

சிந்தனையும் உதவும். இது மானிடவியலின் முன்னோக்கிய நகர்விற்குப் புதிய வாய்ப்புகளை உருவாக்கும் என்கிற நம்பிக்கையும் இருக்கிறது.

மானிடவியலின் இனவரைவியல் கருத்தாக்கம் குறித்த தெளிவான புரிதலோடு, பின்நவீனத்துவம் முன்வைக்கும் சிந்தனை, மாற்றுக் கருத்துக்களையும் கவனத்தில் கொண்டு இங்குள்ள சமூகங்கள் பற்றிய இனவரைவியலை எழுதுவது என்பது இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில் அவசியமாக நிகழ வேண்டிய ஒன்றாகும்.

தவிர பின்நவீனத்துவத்தின் தீவிர விமர்சகர்கள், மானிடவியல் என்கிற முறையான களஆய்வின் அனுபத்தில் உண்மைகளைக் கண்டறியும் வரலாறு கொண்ட அறிவுப்புலம் பின்நவீனத்துவ கருத்துக்களின் தாக்கத்தினை தகர்த்து அல்லது உள்வாங்கி அதன் இருப்பை நிலை நிறுத்திக்கொள்ளும் பலம் உண்டு என்றும், மேலும் இந்த அறிவுப்புலம் மனித செயல்பாடுகளை விவரிப்பது மட்டுமல்ல அவற்றிற்கு விளக்கங்கள் அளிக்கும் வரலாற்று மரபினையும் தொடரும் என்பதையும் திடமாக நம்புகின்றனர்.

References

- தமிழ் ஒளி, பெ. 2026. 'இனவரைவியல்: கருத்தாக்கமும் செயல்முறையும்' மானிடவியல் 1 (1): 9-33
<https://manidaviyal.com/wp-content/uploads/2026/02/Chapter-1.pdf>
accessed on 5 ஏப்ரல் 2026.
- Clifford, J., & Marcus, G.E. (Eds.). 1986. Writing Culture: The Poetics and Politics of Ethnography. Berkeley: University of California Press.
- Foucault, M. 1980. Power/Knowledge: Selected interviews and other writings, Ed. Colin Gordon, Pantheon books, New York.
- Huyssen, A. 1990. "Mapping the Postmodern" In Jeffrev C.Alexander and Steven Seidman (eds.) Culture and Society: Contemporary Debates. Cambridge: Cambridge University Press.
- Jameson, Fredric. 1991. Postmodernism or the Cultural Logic of Late Capitalism. Durham, NC: Duke University Press.
- Lyotard, K.F. 1984. The postmodern condition: A report on Knowledge. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Lewis, S.H. 2009. The Radical Transformation of Anthropology: Histroy Seen trough the Annual Meetings of the American Anthropological Association, 1955 -2005, Histories of Anthropology Annual, 5 (1): 200 -228 DOI:10.1353/haa.0.0052 file:///C:/Users/ADMIN/Downloads/Lewis-RadicalTransform- HoAA2009.pdf accessed on 12 March 2026.
- Mutman, M. 2006. Writing Culture: Postmodernism and Ethnography, Anthropological Theory, Vol 6 (2) 153 - 178 10.1177/1463499606065033 file:///C:/Users/ADMIN/Downloads/WritingCulture%20(1).pdf accessed on 2 February 2026.

Oldany, M.C. 1998. Postmodernism and Anthropology: Conflict or Cooperation? Kroeber Anthropological Papers file:///C:/Users/ADMIN/Downloads/Postmodernism_and_Anthropology_Conflict%20(2).pdf accessed on 2 February 2026.

Rosaldo, R. 1989. Culture and Truth: The Remaking of Social Analysis. Boston: Beacon Press.

Selassie, H., Y., Schwartz, G.T., Prang, T.C. 2025. New finds shed light on diet and locomotion in *Australopithecus deyiremeda*. Nature 648, pp 640 – 648

<https://doi.org/10.1038/s41586-025-09714-4>

Spivak, G.C. 1988. “Can the Subaltern Speak?” C.Nelson and L.Grossberg (Eds.), Marxism and the Interpretation of Culture, Macmillan Education: Basingstoke pp. 271 – 313.

Thurston, E. 1909. Cates and Tribes of India, Government Press, Madras.